

Somogyi Zoltán

Második fejek

(Részlet)

„Tudom, milyen akarok lenni, csak nem vagyok képes olyanná válni (és ez kurvára kiakaszt)”

(Thyrone Evangéliuma 6,17)

I. rész

Utaztam hazafelé a vonaton, és mivel nagyon fáradt voltam, elaludtam. Nem akartam elaludni, nem is tudom miért, talán rossz előérzetem volt, amire nem hallgattam, amit nem tudatosítottam magamban, mégis próbáltam ébren maradni, néztem kifelé az ablakon, de besötétedett, nem látszott semmi az ablakon túl, csak fekete árnyak, és néha házakból vagy máshonnan kiszűrődő apró fényfoltok, a vonat pedig ringatott, rázogatózott, átszította rajtam a puha félhomályt, vagy engem szitált át puhán a félhomályon, nem tudom, de azt hiszem, mindegy is, csak az a lényeg, ahogy a vonat imbolygott, mint részeg, táncoló medve a cirkuszban, és a fények is olyasmik voltak, mint amik a porondokra szoktak irányulni, öregek, bizonytalanok, kontúrtaalanok, és közben elaludtam. Amikor felébredtem, nem éreztem a testemet. Még nem nyitottam ki a szememet, csak félálomban megrettentem, mert nem éreztem semmit magamból. Próbáltam megmozdulni, de nem ment. Arra gondoltam, hogy a vonat valami szörnyű tragédia részese lett, amiben sokan meghaltak, én pedig lebénultam, és éles, tekeredett fémek halma alatt fekszem, és senki sem tudja, hogy itt vagyok. Kinyitottam a szemem, hogy megnézzem, miért nem érzem a testemet, és akkor láttam, hogy a fejem nem a nyakamon van, hanem a jobb vállamon, és össze is ment, a nyakamon pedig egy idegen férfi feje van. Megpróbáltam megfogni a fejem, hogy visszatoljam a helyére, hogy azt a másik fejet pedig letépjem, és eldobjam magamról, de a kezeim nem engedelmekedtek, és akkor elkezdtem ordítani, össze-vissza mindenfélét, nagyon rosszul éreztem magam, olyan volt, mintha megőrültem volna, mert bezárultam a fejembe, és tehetetlenné váltam. Ekkor a fej azt mondta mellettem, hogy ne kiabáljak, mert úgysem hall senki, csak ő, és nem is lát senki, mert láthatatlan vagyok. Nem törődtem vele, tovább ordítottam, bőgtem, jajveszékeltam, mire a fej azt mondta, hogy ha nem hagyom abba, akkor megver, mert nagyon idegesíti, hogy a fülébe ordítózom, mint egy csecsemő. Én abba akartam hagyni, de nem tudtam, egyszerűen nem ment, már nem volt hatalmam önmagam felett, és csak bömböltem tovább. Erre a bal kezemmel megcsapkodott, tenyérrel pofonokat adott, ami nagyon fáj. Gonoszul nagyokat csapott, ellazított kézzel, és a tenyerem hatalmas volt, az összement fejemet teljesen betérítette, és az ütések után még a markába is fogott, és megszorított, hogy majd összeroppant a koponyám, és fulladozni kezdtem, amitől nem volt már erőm a kiabáláshoz. Küzdöttem, rángattam a fejem ide-oda, de hiába, nem tudtam kiszabadulni. Végül elengedett, és kérdezte, hogy lesz-e hát csend végre, elnyugszom-e, vagy leüssön, hogy befogjam. Összeszorítottam a szememeimet, és nem válaszoltam, mert arra koncentráltam, hogy gyorsan elaludjak, elveszítsem az eszméletemet, és eltűnjek abból a szörnyűségből, ami csak álom lehet, borzalmas rémálom, mert mi más is lehetne, ilyen nincs máshol, csak álmokban. A fej közben elkezdte mondani, hogy ha jól viselkedem, akkor nem esik bántódásom, és hogy ő varrt engem, vagyis a fejemet a saját vállamra, míg aludtam, mert kell neki a testem, hogy elintézzem egy fontos feladatot. Csak beszélt és beszélt, ami miatt nem tudtam elaludni, ezért rászóltam, hogy hallgasson, és hogy egy szavát sem hiszem, erre megint meglegyintett. Nagyon dühös lettem, igazságtalannak éreztem, hogy bánt, amikor én nem tudok védekezni, és ezt meg is mondtam neki, amire csak nevetett, és azt mondta, hogy én bántom magamat, én ütögetem a saját fejemet, és újra pofozni kezdett, közben pedig kérdezgette, hogy miért verem a saját fejem, én meg sírtam, és el akartam sülyedni, vagy eltűnni, vagy elájulni, ezért azt kiabáltam, hogy üssön le, mire vár, csak hogy végre eszméletemet veszítsem, és amikor felébredek, akkor minden a régi legyen, a testem ura legyek ismét. Még azt is gondoltam, hogy egy ilyen súlyos rémálomban biztos hánykolódom, és ha valaki benéz a vonatfülkébe, akkor azt hiheti, hogy részeg vagyok, vagy görcsölök, vagy epilepsziás rohamom van, és talán bejön, hogy megnézze, mi van velem, és valahogy felébredt, csak jutott eszembe, akkor nagyon kevesen voltak a vonaton, alig egypár ember, és ők is meghúzzák magukat a kuckóikban, nem csázkálnak az éjjeli vonaton, mert az veszélyes is lehet, ki tudja, a másik idegen, akivel összefut a folyosón, miféle szándékkal mászkál, mert lehet,

hogyan lopni akar, vagy olyan injekciót ad be az alvó nőknek, miután bezárta a fülke ajtaját, és összehúzta a függönyöket, amitől tehetetlenné válnak, és még mélyebb álomba zuhannak, hogy könnyedén levetkőztethesse, és megerősíthassa őket, vagy csak lefotózhassa a meztelen testüket, és talán velem is ez van, egy perverz épp mindenfélét dug a fenekembe, mert drogokkal teljesen elkábított, és miért nincs soha a közelben kalauz, amikor kéne, miért csak akkor ellenőrizik a jegyeket, amikor rengetegen vannak a vonaton, amikor a tömegtől lépni se lehet, csak odább nyomaszkolódnai, és ilyenkor, amikor meg csak páran vannak, miért mászik föl a kalauz egyből a vonatvezető mellé a mozdonyfülkébe, ahelyett, hogy rajta tartaná a szemét az utasokon, akik között akármilyen aljas gazemberek is lehetnek. A fej azt mondta, hogy nem fog leütni, ne is álmódozzak róla, mert azt akarja, hogy mindent lássak, ami történik. Ellenkedtem vele, mondtam, hogy nem akarok látni semmit, végig csukva fogom tartani a szemem, de azt nem mondtam neki, hogy tudom, hogy mindez csak álom, és hogy már arra készülök, hogy felébredjek belőle, ő mégis azt mondta, hogy ne ringassam magam abba a hiú ábrándba, hogy azt képzelem, mindez csak álom, mert nem az, ez a valóság, és akár akarom, akár nem, úgyis ki fogom nyitni a szemem, mert a fületem nem tudom betapasztani, és amit hallok majd, attól feltámad a kíváncsiságom, és felnyitom majd a szemeimet, mert akkor már majd látni akarok. Nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem, én hülye, talán csak azért, mert közben öntudatlanul stratégiát váltottam, illetve az ösztöneim átvették az irányítást, és úgy határoztak, hogy jobban járok, tovább élek, ha együttműködök, vagy csak villámgyorsan kialakult nálam a Stockholm-szindróma, elvégre túszvá váltam, hisz nem rendelkeztem magamról, mert valaki más rendelkezett rólam és velem, és már támogatni is kezdtem a fejet mellettem terveiben, mert amíg neki jó, addig nekem sem lehet annyira rossz, mert akkor fogja csak kitölteni rajtam a frusztrációját és a dühét, ha nem érzi magát kellemesen, a helyzet uraként, vagy más pszichológiai okból, nem tudom, nem értek ezekhez a dolgokhoz, de azt kérdeztem, hogy miért, miket fogok látni és hallani, hogy nem bírok majd másra figyelni, és tárva marad a szemem, még ha be is akarnám csukni. Azt mondta, ne törődjek vele, majd úgyis meglátom, és hagyjam békén egyszer és mindenkorra mindenféle hülye kérdésekkel, legyek csak egyszerűen megfigyelő, de afelől ne legyenek kételyeim, hogy olyasmiket fogok megtapasztalni, amiket álomban sem képzeltem. Mondtam neki, hogy elhiszem, mert azt sem képzeltem eddig álomban sem, ha csak nem vagyok éppen most is egy gonosz rémálomban, hogy elrabolhatják a tulajdon testemet, meg hogy túl lehet élni a lefejezést, hisz nyilván nem lehet túlélni, következésképpen ez nem is lehet a valóság, még akkor sem, ha ő azt állítja, és még akkor sem, ha a pofonjai fájnak. Eléggé szkeptikus, és ironikus hangulatba lavírozta magam, mert úgy éreztem, ettől mégis marad bennem még némi méltóságszerűség, és a függetlenség halvány nyoma, meg kezdtem szétbomlani, és nevetnékem is volt. A fej erre tudatlan kis idiotának és vak mókusnak nevezett, akinek fingja sincs arról, hogy valójában mik történnek és történhetnek a világban, mert el vagyok butítva, és ki van mosva az agyam, és ha az orrom előtt nőne valakinek szárnya, és repülne fel velük az égbe, akkor se venném észre, mert úgy vagyok idomítva, hogy meg se lássam, amit nem tartok elképzelhetőnek és reálisnak, a szemem hiába jelez az agyamnak, mert az agyam letiltja a látvány befogadását. Röhögtem és úgy kezdtem érezni magam, mintha részeg lennék, és azt válaszoltam neki nagyon pimaszul, hogy ez baromság, mert ha igaz lenne mindez az ezoterikus marhaság és összeesküvés-elméletekre emlékeztető agyrém elmélet, amivel példálózott, akkor az agyam nem hagyná, hogy azt lássam, hogy a fejem a vállamon van, míg a fejem helyén egy idegen fej van, aki a testem irányítja. A fej azt mondta, hogy nem nyit vitát, és hallgassak el, mert tényleg leüt, és hogy őt végül is kicsit sem izgatja, hogy én mit gondolok, csak tartsam meg magamnak, amit meg tudnom kell, azt ő majd mindig elmondja úgyis. Mondtam neki, hogy jól van, engem sem érdekel az egész, mert úgyis felébredek hamarosan, és hogy akkor majd ő megszűnik létezni, de az is lehet, hogy az álom majd vesz egy kedvező fordulatot, és hozzám kerül az irányítás, és akkor majd én is jól megpofozom őt, úgyhogy ne álljon neki feljebb, és viselkedjen rendesen, bánjon velem jól, mert megbánhatja, és akár az örületbe is kergethetem azzal, hogy a fülébe éneklek valami idegesítő dalt annyira hamisan, amennyire csak bírok, és el is kezdtem énekelni, hogy demonstráljam, nem csak a levegőbe beszélek, hogy süss fel nap, fényes nap, kertek alatt a ludaim, mikor befogta a számat a bal kezemmel, és azt sziszegte a fülemben, hogy ha ezt még egyszer megteszem, akkor az egyik szememet kinyomja, és az egyik fületem letépi. Nem hagytam magam, és bele próbáltam harapni a kezébe, és közben eszembe se jutott, hogy az valójában az én kezem, de csak megnyalni tudtam az ujjait, mire elengedett, és azt mondta, hogy ezt ne, mert csikiz, és a nyálat a nadrágjába, ami az én nadrágom, vagy hogy is fejezzem ki magam, a nadrágunkba törölte, de így a szabadabbá váló számmal azt is el tudtam mondani, hogy ha bánt, akkor természetesen még jobban fogok énekelni, mire azt felelte, hogy akkor beragasztja valamivel a számat, mondjuk sebtapasszal, vagy szigetelőszalaggal. Úgy sincs neked olyanod, mondtam neki, és itt a vonaton szerezni sem tudsz. Akkor egy zsebkendővel kötöm be a szád, az van a zsebedben, mondta. Tényleg volt a zsebedben zsebkendő, az mindig van nálam, és ettől kicsit el is hallgattam. Valahogy nem tudtam semmire gondolni, fáradt voltam, és csak bambultam kifelé a fejemből, mert az jól esett, jó volt, hogy nem kell foglalkozni az egész helyzet abszurditásával. Nem tudom mennyivel később, megkérdeztem tőle, hogy miért az én testem kell neki ahhoz, amit csinálni fog, miért nem jó a sajátja. Csak, mondta,

meg hogy ne törődjek vele, nekem az édes mindegy, és nem fontos, és lényegtelen, és hagyjam békén az ilyen kérdésekkel, nem mondja el többször, és utál beszélgetni, fárasztja a hiábavaló szájtépés, és kész. Megint elcsendesedtem, de aztán valamivel később valahogy mégis kimondtam egy kérdést, de csak akkor vettem észre, hogy kimondtam hangosan, mikor válaszolt rá, és pár pillanatig felmerült bennem, hogy talán olvas a gondolataimban is, de ebben sosem lettem biztos, és végül is összességében nem utalt rá túl sok jel. Azt válaszolta, hogy a saját teste a bőröndömben van, és felmutatott a csomagtartóra. Kértem, hogy mutassa meg, mert nem hiszem el. Ne szórakozzak, a bőrönd nagyon nehéz, nem fogja a kedvemért leszedni, aztán meg újra felrakni. Választott volna erősebb testet, mondtam neki, mert én látni akarom, és kész, úgyhogy mutassa meg. Megmutatja, ha aztán végre elkussolok. Jó, feleltem. De esküdjek is meg. Megesküdtem. Erre felállt, amitől kissé megszédültem, nagyon fura volt, és lerángatta a bőröndömet, és kinyitotta, hogy belenézhessek, és valóban, láttam ott egy összehajtogatott meztelen testet, és undorodtam tőle, de nem azért, mert véres volt, mert nem volt az, a nyakánál sem, ahonnan hiányzott a fej, hanem mert olyan élő színe volt, és szőrös volt, és egy férfi teste volt. Na, elégedett vagyok, visszateheti? Hol vannak a ruháim, mit csinált velük, miért nem a saját bőröndjébe rakta az ocsmány testét? A ruháimat kidobta a vonat ablakán, és ne sértegessem, mert az én testem sem szebb, és hozzátette még, hogy a saját bőröndjében lévő dolgokra szüksége van, vagy lehet még. És énnekem nem kell majd a ruhám, az nem számít, ez gyalázat, károkozás, mennyi pénzembe fog kerülni új ruhákat venni, sápítoztam, és megint egész sírós, kétségbeesett hangulatba kerültem. Nem felelt, csak akkor, amikor arra céloztam, hogy talán akkor ezek szerint már soha többé nem lesz szükségem a ruhámra, mert nem kapom vissza a testem, vagy, ha neki már nem kell, akkor megöl, vagy már pusztán attól, hogy ő leszedi a saját fejét rólam, én megszűnök majd élni? Majd meglátjuk. Mi, kérdeztem, mi az, hogy majd meglátja, ez nekem nem elég, követeltem, hogy mondja meg pontosan, mik a szándékai velem, és meddig fogja egyáltalán bitorolni a testem, meddig fog hatalmaskodni rajtam. Nyugi, ne kapjam fel a vizet, a dolgok még nem dőltek el, még képlékenyek, majd kiderül, egyelőre nem tud semmi konkrétat mondani. Nem értem be ennyivel, szemét, rohadt, aljas, szarfaszú testrablónak tituláltam, dögölj meg, mássz vissza a kurva anyádba, te mocskos gecí állat, ordítottam neki. Szakadj meg, baszd meg, akkor se fogom tudni most megmondani, mi lesz, mert nem vagyok jó, nem látok a jövőbe, de mondta már, hogy ha jól viselkedem, akkor minden rendben lesz, és visszakapom a testem, mert neki aztán nem kell, és meghalni se akar, míg a testemet használja, megölni meg főleg nem akar, mert nem szokása. Mi vagy te, varázsló, mágus, illuzionista, mentalista, vagy miféle elmebeteg, torzszülött, mutáns, hallucinációkat okozó agrágó féreg, kérdeztem. Akkor, akkor mi vagy? Azt bírta felelni erre, hogy sima ember vagyok, mint te, csak tudok azért egyet s más. Mi az az egy s más, amit tudsz, így erre én. Ő meg, hogy az nem tartozik rám, azt nem kell tudnom. Akkor mit kell tudnom, kérdeztem, és azt is mondtam még, hogy és különben is, hadd döntsem el már én, hogy mi az, amit tudnom kell, és mi az, amit nem. Azt mondta erre, hogy azt ígértem, hogy elhallgatok, ha megmutatja a testét a bőröndömben, úgyhogy tartsam a szavam, és kussoljak végre, mert gondolkodnia is kell néha, és azzal folytatta, hogy hiába akarok valamit, az még nem jelenti azt, hogy meg is kapom, elég nagy vagyok már, úgyhogy ezt megtanulhattam volna, meg, hogy ő is marha sok mindent akar, például tudni akarja a nyertes lottószámokat, de ettől azok a számok még nem jelennek meg a fejében. Legalább mutasd meg magad, és mutatkozz be, hogy ismerjem az átkot, ami rám telepedett, mondtam neki. Erre belenézett a vonatfülké falán lévő kis tükörbe, és azt mondta, Jakab a neve, és most már tényleg, de tényleg nyugodjak el, mert kénytelen lesz valóra váltani a fenyegetését, és beragasztja a pofámat. Magas és széles homlokú, nagy, kerek fejű, elég fiatal pacák volt, velem egykorú, úgy nagyjából, sötétbarna szemű, a haja meg egészen rövidre volt nyírva, és egy kicsit már kiütközött a borosta az arcán. Láttam a magam összement kicsi fejét az ő feje mellett a vállamon, és csúnya volt, undorítóan torz, mint a nyomorékok, vagy a formaldehydhen azó kétfejű állatembriók. Elkaptam a tekintetem, és becsuktam a szemem, és magamba záródtam, kavicsot játszottam, azt képzeltem szerzetes vagyok és meditálok, és nem gondolok semmire, mert nem szabad, mert minden gondolat rossz, és csak a semmi szép, és semmi akarok lenni, és azzá is válhatok, ha nagyon koncentrálok, szóval nem szólaltam meg, nem törődtem a külvilággal egy darabig, nem tudom, pontosan meddig. Miért velem, miért velem történik ez, mikor ébredek már fel, nem akarok már itt lenni, legyen már vége, ezt gondoltam sokszor egymásután.

Hirtelen a vonat hatalmasat fékezett, amitől előrelődültünk, vijjogtak alattunk az egymáshoz súrlódó vasak, kacsázott velünk a kocsis. Én megrettenve egy csapásra kijózanodtam a bódultan meditatív állapotomból, Jakab pedig felpattant velünk az ülésről, kiment a folyosóra, és elindult előre, hogy megkeresse a kalauzt, és megtudakolja, mi történt, a vonat meg közben teljesen megállt, ám rajtunk kívül senki sem rontott ki felháborodottan a fülkéjéből, hogy érdeklődjön, vagy reklamáljon, és ahogy előrementünk a folyosón, én a belső oldalra kerültem, így benéztem az összes fülkébe, ami mellett elhaladtunk, de mindben sötét volt, és nem láttam egyetlen utast sem, de attól még persze lehet, hogy ott voltak páran a sötétben, csak aludtak, vagy nem érdekelte őket a vonat megtorpanása, és hallgattak, kivártak, bár el nem tudtam képzelni, mire várhatnak, és örültem, hogy Jakab a tettek mezejére lépett

azonnal. Átmentünk egy másik kocsihoz, és ekkor a vonat mellett a töltésen megláttunk egy imbolygó fényt, ezért Jakab lehúzta az ablakot, kinéztünk, és láttunk, hogy a kalauz az egy lámpással, és végignézi a vonat alját. Jakab megkérdezte tőle, hogy miért álltunk meg, és ekkor, ahogy a kalauz felnézett, és nem rökönyödött meg a látványunkon, tudatosodott bennem, hogy tényleg láthatatlan vagyok, de azért elkezdtem kiabálni, hogy segítség, vegyen észre, tegyen valamit, de erre sem reagált, és Jakab sem, és később sem ért retorzió, amiért beleugattam a beszédébe, pedig biztos kellemetlen lehetett egyszerre két beszédet hallgatni, az enyémet, meg a vasutasét is, és kiszedni, kiszűrni a fontos információkat. A kalauz azt mondta, hogy elütöttünk egy szarvast, vagy őzet, és most ellenőriznie kell, hogy nem okozott-e valami sérülést ez a vonatban, majd undorodva előhúzott egy patát a kerekek közül, felmutatta nekünk, és hátradobta a bozótba, aztán továbbhaladt vizsgálódni. Én ekkor elnéztem a vonat hátulja felé is, és láttam, hogy egy nő épp felszáll, és erre felhívtam Jakab figyelmét, aki odanézett, de már csak azt látta, ahogy egy kéz belülről behúzza az ajtót. Biztos potyautas, mondtam, de mit keres a nyílt pályán ilyenkor? Jakab gyorsan elindult vissza a helyünkre, és rám sem hederített. Alighogy újra leültünk, egy nő, és én egyből láttam, hogy ugyanaz a nő, aki az előbb felkapaszkodott a vonatra, benyitott hozzánk, és megkérdezte, hogy van-e szabad hely. Az egész vonat tele van, miért pont hozzánk akar ülni, mondtam halkán Jakabnak, beletörődve, hogy engem nem vesz észre senki, mert... ki tudja miért, a lényeg, hogy csak a testrel Jakabbal vagyok képes kommunikálni, de Jakab azt mondta a nőnek, hogy persze, tessék, és egyáltalán nem figyelt rám. A nő inkább fiatal lány volt, de érett, nagy mellű, széles csípőjű, hosszú, szőkésbarna hajú, fekete szemű, szép, de férfiasan széles állkapcsú. Fekete szövetkabátot hordott, alatta dohányszínű kötött pulóvert, és térdig érő, zöld és barna gyapjuszoknyát, meg harisnyát, és barna, magas sarkú csizmát viselt, ezt egy pillantásra felmértem, és tetszett nekem, vonzó volt. Hová utazik, kérdezte Jakabtól, már ha nem tolakodik az érdeklődése, és Jakabnak van kedve válaszolni. A bányatelepre. Nahát, ő is épp odatart. Talán ott lakik, vagy meglátogat valakit? Nem, nem ott lakik, és tulajdonképpen nem is ismer ott senkit, csak gondolta, elmegy megnézni magának, és megpróbál munkát találni ott, de ezt már nem olyan lelkesen csevegve mondta, hanem inkább komoran, bizonytalanul, védekezve. Valami baj van, így Jakab, aki velem együtt megérezte, hogy a lány fél, vagy aggódik, vagy valami van vele, de én nem mertem volna utánajárni a dolognak, nem mertem volna kérdezősködni, de Jakab nekiszegte a kérdéseit a lánynak, nagyon magabiztos, sőt lehengerlő volt. Nem, nincs semmi baj, csak fáradt, és izgatott, mert nem tudja még, mi vár rá a közeljövőben. Ez érthető, mondta Jakab majdnem kedvesen, csevegő hangon, de nekem az volt a benyomásom, hogy a beszélgetésük jobban, és egyre inkább hasonlít egy kihallgatásra, mint idegenek semmitmondó bájolgására a vonaton. Eddig mivel foglalkozott? A lány legyintett, és valahogy egyre kacérabbnak kezdett tűnni, olyan volt, mint egy pornófilm elején a csaj, aki kéreti magát, de csak a látszat kedvéért, és zavarban van attól, hogy tudja, hamarosan egy csomó pasi veszi kezelésbe, és csak hátrítván annyit mondott, hogy sokféle dologban kipróbálta magát. És mi a vágya, mi az, amit legszívesebben csinálna, ha szabad lenne a választása. Hát, talán egy lakásfelszerelési üzletet, vagy egy textiláru boltot vezetne. Jakab nem gúnyolódva azt mondta neki, hogy a bányatelepen maximum pincérmőként tud elhelyezkedni, ott más lehetőség nemigen van. Persze, mondta a lány, ezt gondolta is, és nem baj, neki az is megteszi, nem büdös neki a munka, dolgozott már gyümölcszedőként is, a fontos csak az, hogy megfizessék, és nem tudja-e véletlenül Jakab, hogy van-e épp felvétel a kocsmában, vagy esetleg nem ismer-e valakit személyesen, aki munkát adhatna neki. Jakab azt válaszolta, hogy ő is most megy életében először a bányatelepre, és senkit sem ismer ott. És mi járhatban megy oda? Egy feladatot elvégezni, amire direkt úgy hívták el. Milyen feladatot, kérdezte a lány, és ez engem is nagyon érdekelt. Mondjuk úgy, hogy mérnöki jellegű feladatot. Á, tehát bányamérnök? Nem, a telepen kell elvégeznie a feladatot, de bonyolult lenne elmagyarázni, és különben is, bizalmas jellegű, mert a megbízó azt kérte. Titkos küldetés, milyen romantikus, felelte a lány, és közben egy ideje már a combjait hol összezárta, hol kinyitotta, és ezt gyorsan és ritmusosan ismételte, mintha pisilnie kéne. Jakab kicsit megmozdította a lábát, ami akkor ugye, persze sokkal inkább és gyakorlatilag az ő lába volt, előbbre nyújtotta, és ettől a lány térde nekiütődött, amire Jakab visszarántotta a lábát, a lány meg abbahagyta a combtárogatást, de nem pirult el, csak kérdően belenézett Jakab arcába, amit először tett meg, mert addig mindenfelé nézett, ki az ablakon, ki a folyosóra, le a lábaira, fel a bőröndökre. Abban a pillanatban a vonat újra hatalmasat fékezett, és ezúttal hosszasan, felháborodottat dudált is, és a lendület a lányt egyenesen Jakabnak lökte, aki átkarolta, hogy le ne essen, le ne csússzon a padlóra. A lány arca eközben egészen közel került hozzám, és láttam, hogy a bőre milyen vékony, fehér, és hibátlanul, kráterek nélkülően sima, ugyanakkor az orcája szeptől, de a pöttyei nagyon aprók és halványak. Szerettem volna én is érezni a mellkasomhoz nyomódó melleit, de az csak Jakabnak adatott meg, aki feltámogatta a lányt, aki félpillanatnyi tanácsalanság után visszaült, és csábítóan, vagy legalábbis szerintem csábosan, kihívóan, de mindezt nagyon diszkrétan csinálva felbámult Jakabra, aki ismét kilépett a folyosóra, azt mondva, hogy megyek, megtudom mi ez már megint. Ahogy előrefele mentünk, azt mondtam neki, hogy én nem hagynám egyedül a lányt a fülkében, mert szerintem az a típus, aki képes értékek után kutatva belenézni mások bőröndjébe, és esetleg megtalálja a levágott fejű testedet, és akkor mi lesz, de Jakab megint nem reagált rám, ami kezdett bosszantani. A kalauz közben

szembejött velünk, és kérdés nélkül is egyből mondta, hogy egy egész őzcsapat áll a síneken, ezért kellett megállnunk ismét. Nem lehet keresztülgázolni rajtuk, kérdezte Jakab, szerintem komolyan. A kalauz meg, mint aki teljesen egyetért az ötlettel, sajnálkozva mondta, hogy túl sokan vannak, és komoly károkat is okozhatnának a vonatban, ezért nem, viszont az a baj, hogy nem akarnak maguktól elmenni, nem ijednek meg a kúrttól. Vagy annyira megijedtek, hogy földbegyökerezett a lábuk, sokkot kaptak, és azért nem futnak el. Igen, mondta a kalauz, az is lehet, úgyhogy most le kell szállnunk, és el kell kergetni őket, hogy továbbhaladhassunk. Menjünk, mondta Jakab készségesen, és előrementünk a mozdonyhoz, ahol a reflektorok fényében világító szemű, szoborrá dermedt őzek csoportja állt, és rá kellett csapni a farukra, hogy megugorva elrohanjanak, mert még a hujjogatás, karlóbálás, ugráندozás sem zökkentette ki őket. Miután eltakarodtak végre a sínekről, visszamásztunk a vonatra, és elindultunk, de olyan gyorsan, olyan vadul, gondolom azért, hogy a kését behozza a vezető, mondtam Jakabnak, és még szitkozódttam is párat, mert a vonat vitustáncot járt, és ettől tántorogtunk, és Jakab beütötte a vállunkat, fel is szisszent, ami ugyan csak neki fájt, de engem is bosszantott, mert az én vállam volt, és azt képzeltem, milyen jó lenne, ha erős és hosszú majomkarjaim lennének, amikkel átkapaszkodhatnánk a kocsin, a mennyezet alatti csomagtartók vasait használva, vagy legalább lenne egy csimpánz vagy gibbon, vagy legjobb lenne egy orángután, itt a vonaton, és Jakab ideiglenesen a karjaim helyére operálná az állat karjait, bár akkor már teljesen frankensteini teremtménnyé degradálódnék, vagy nemesülnék, ha úgy nézzük, hisz a majomkarok abban a pillanatban praktikusabbak, életrevalóbbak, vagyis evolúciós szempontból előnyösebbek lettek volna.

A fülkénkhez érve azt kellett tapasztalnunk, hogy az ajtaja be van zárva. Jakab akaratából a kezem felemelkedett és bekopogott. Hé, engedjen be; miért zárt ki? A lány erre beengedett minket. Jakab nyugósen azt kérdezte, minek zárta be az ajtót a lány, aki először azt válaszolta, hogy nem is tudja miért, biztos csak véletlenül, de mivel riadtnak látszott, Jakab tovább kérdezte, de már kedvesebben, hogy ugyan, árulja el nyugodtan és igazán, hogy miért zárta be az ajtót, mert ő nem haragszik emiatt, csak nem érti. A lány vállrándítva, kelleetlenül felelte, hogy mert félt egyedül. Közben már úgy ültünk, hogy egymással szemben, egész az ülés szélén, a lány összezárt térdei a mi térdeink között, és Jakab a kezébe fogta a lány kezét, és egész előrehajolt, hogy belenézhessen a lány arcába, aki zavartan inkább lefelé tekintgetett. Gyengéden vallatott Jakab, de ellentmondást nem tűrően. Mondja el végre mitől fél, és miért szállt fel a vonatra a nyílt pályán, hogy került oda. Én nem mertem volna így kérdezgetni valakit, mert azzal az ő problémája már az én problémámmá is vált volna, de ez Jakabot nem érdekelte, vagy nem gondolt bele. Halkan mondtam neki, hogy a csaj csak játszik vele, nézze csak meg jól, ahogy színészkedik, adja a megszeppent, féltő, szipogó kislányt, aki védelemre szorul, de ugyanakkor a szemével, a szájával, a nézésével, az orrcimpái tágulásaival csábít, kihívóan kacérkodik, és csavar fel téged az ujjára, etet meg amivel csak akar, ne higgy neki, ez egy dörzsölt spiné, nagypályás spíler, de hiába, Jakab talán azt gondolta, tudja mit csinál, és ellent tud állni a kísértésnek. Minden légy azt képzei, hogy nem ragad rá a papírra, csak megnyalja kicsit, abból nem lehet baj. Üldözik, kergetik, el akarják rabolni, bántani akarják, mondta a lány, el kellett szöknie, vádolták mindenfélével, amit nem követett el, rá akarják húzni a vizes lepedőt, hazugságokat találtak ki róla, egyedül van, senki sem hisz neki, új életet akar kezdeni, segítsen neki Jakab, ha tud, ne adja fel, ne árulja el, vigye magával a bányásztelepre, és közben láttam, jól láttam, mert én figyeltem, hogy a lány keze kiszabadul a kezeink közül, és már az ő keze kulcsolódik szorosan, könyörgőn, kapaszkodón a mi kezünkre. Kik üldözik? Két magas, nagydarab, fekete kabátos férfi, talán ők is feljutottak már a vonatra, és bármelyik percben itt lehetnek, és akkor megragadják, és elviszik magukkal. Jakab nyugtatgatta, hogy az nem úgy megy, azt nem hagyja, de nem is mernék, mert az nyilvános emberrablás. Nem ismeri őket. Mindenre képesek. Nem izgatja őket a törvény, csak teszik, amit akarnak, és veszélyesek, nagyon veszélyesek. Nem érdemes ellenkedni velük. Inkább elbújna, ha lehetne valahová, mondta a lány. Ez egy vonat, itt nem lehet túl sok helyre elbújni, felelte Jakab. A lány felnézett a pogyásztartóra, és azt mondta, hogy ő beleférne Jakab bőröndjébe, igazán, ha Jakab megengedi neki, de gyorsan kell cselekedni. Mondtam Jakabnak, hogy az én bőröndömben már ott van az ő teste, a saját bőröndje meg tele van a holmikkal, amikre szüksége lesz a feladatához, de Jakab megengedte a lánynak, hogy belemásszon a bőröndbe, amibe tényleg éppen belefért, és amint Jakab rácsukta a fedelet, és leültünk, megjelent a folyosón két magas, fekete kabátos férfi. Mindkettőnek rövid, de elképesztően sűrű, tömött és koromfekete szakálla volt, meg lázpiros ajkai. Benéztek, de nem nyitottak be, csak fűrkésztek, aztán továbbálltak. Jakab besúgta a bőröndbe a lánynak, hogy elmentek, ha akar, már kijöhet, de a lány szerint még vissza fognak jönni, így inkább maradna a bőröndben, és kérte, hogy szálljunk le vele majd a bányatelepnél, és csak aztán mer majd előbújni, ha elhagytuk az ottani állomást, mert valószínűleg lesznek emberek, akik rá várnak minden megállónál a pályaudvarokon. Mondtam Jakabnak, hogy ez kész agyrém, nagyon veszélyes is, és bűzlik, messziről bűzlik, nem kéne belekeverednie, mert azzal engem is belekever, márpedig én nem akarok belekeveredni, sosem szoktam ilyesmit csinálni, ez macerás, és mi lesz, ha a bőrönd kinyílik, és kigurul belőle egy nő, azt hogy magyarázza meg nyilvános helyen. Nem fog kinyílni, erős a kapcsa, ezt válaszolta csak, gúnyosan, én meg folytattam, hogy és különben is, ez a lány nagyon manipulatív, de annyira átlátszóan csinálja, és nem is értem, miért segítünk neki, hogy nem látja ő,

hogy kihasznál bennünket. Jakab sejtelmesen azt mondta, hagyja magát kihasználni. Tetszik neked, kérdeztem, mert el kell ismernem, jó csaj, de a velejéig rohadt lehet. Nem nyitok vitát. Nem nyitsz vitát, na persze, eddig se tetted, mondtam neki, lovagias vagy, és csak segítesz egy bajba jutott hölgynek, milyen nemes és romantikus. Hallgassak, mert a lány meghallhatja, hogy hangosan beszél magában, és még bolondnak nézi. Mert bolond is vagy, vágtam hozzá, de erre megpöckölte a bal mutatóujjakkal az állam, és azt gondoltam, hogy jó, akkor edd meg, amit főzöl, majd megütöd a bokádat, mit érdekel az engem, neked lesz rossz, és hangosan hozzátettem, hogy megbánod, ha valami baja lesz a testemnek a csaj miatt.

Zágorec-Csuka Judit

Titok

Titkos kapocs, láthatatlan kötelék,
bennem és benned, együtt rezdülés,
csillagot hordok szemedben,
dédelgetlek, hegyekből zúduló eső,
feléd irányítom, mint a hófehér
viharok lángra lobbanó tüzét,
távoli dalod semmivé foszlik,
ha távol jársz tőlem,
ha távol járok tőled,
jó volna meleg szemeidbe nézni,
elfáradt öledbe bújni, mint
az eső, pusztító örvény vonz
magához, gondolsz-e rám,
benned élek, mint a titok.

Jézusnak

a kunyhóból
fel lehet érni
az égbe
sem arannyal
sem ezüsttel
nem lesz
méltó
a felemelkedésre

Duális vonzat

vonzás nélkül
nincsen taszítás
a világ kettőssége
a te kettősséged
a születéstől
a hervadásig
ellenpólusok tükre
örökös körforgás
hosszú vándorút
duális vonzat

A labirintus vége

Annyi minden nem adatott meg,
Isten ad és elvesz, a csillagok
hullásával elment, eltűnt a
horizonton, pedig lehettek
volna járható utak, járhatatlan
ösvények helyett, lehetett volna
megoldás, egyértelműbb kiút,
fény a labirintus végén,
utolsó menedék,
csendesebb végzet.